

Schrijfwedstrijd Loft Books – ‘December’

Jacodine van de Velde

Trippel trappel trippel trap

Zachtjes kraakt de deur als hij wordt opgeduwd en er een lichtbundel vanaf de gang mijn slaapkamer in piept.

Ik onderdruk een zucht en besluit me deze keer gewoon van de domme te houden en net te doen alsof ik slaap. Wat duidelijk niet het geval is. Alweer niet...

‘Mama?’ klinkt het fluisterend.

Ik ‘slaap’, dus reageer niet.

‘Mama?’ Deze keer iets harder en met een trilling in haar stem.

Shit, ik weet nu al dat ik dit niet ga volhouden; mijn moederhart schreeuwt dat ik mijn ogen moet opendoen. Maar m’n oogleden zijn zo zwaar en schreeuwen net zo hard terug dat ze dat absoluut niet van plan zijn.

God, wat ben ik moe.

Sinds die oude vent op zijn schimmel een paar weken geleden in ons kikkerlandje arriveerde, is slaap iets dat op *mijn* verlanglijstje staat.

Ik hoor de blote voetjes van Jenna dichterbij trippelen, precies zoals de paardenvoetjes in het welbekende liedje en ik heb het nog niet gedacht of het deuntje klinkt al door mijn hoofd.

Lekker dan!

Hoewel ik weet dat het een uitgemaakte zaak is, doe ik nog een laatste poging in de hoop dat mijn zesjarige, overgevoelige meisje rechtsomkeert maakt en haar moeder wat slaap gunt.

Wat mis ik op dit soort momenten het hebben van een partner om de nachtelijke spookpartijen van mijn twee meisjes mee te delen.

Aan de andere kant... Stef was altijd diep in slaap als één van de meiden zich, om welke reden dan ook, ’s nachts meldde. Feitelijk is er dus niets veranderd. En ik wil er absoluut niet over nadenken wat hij op dit moment waarschijnlijk in zijn bed uitspookt met – hoe cliché – die trut van een secretaresse van hem!

En dat is precies waarom Jenna niet alleen ’s nachts maar ook overdag al een paar maanden zo onrustig is en zich constant krampachtig aan me vastklampt. Hartstikke logisch, maar inmiddels ben ik uitgeput.

Ineens voel ik een warm vingertje en wordt mijn ooglid omhooggetild. ‘Mama, ben je wakker?’ Inwendig grinnik ik om de vindingrijkheid van mijn dochter en als vanzelf knipper ik met mijn oog.

Mijn hart smelt als ik bij het schijnsel van het nachtlampje op de gang zie dat Jenna me met grote kijkers staat aan te staren, haar schaapje in haar arm tegen haar borst geklemd, duim in haar mond.

‘Ik hoorde iets, mama.’ Ze kijkt me ernstig aan en knikt gewichtig met haar hoofd.

Ik zucht en bedenk me dat zij er ook niet om heeft gevraagd om gek gemaakt te worden door het hele sinterklaasgebeuren... of de acties van haar vader. ‘Moppie, daarnet hoorde je ook iets en mama heeft al gezegd dat het gewoon de wind is.’

En dat ze hun schoen niet eens hebben gezet.

En dat het bijna pakjesavond is, dus de Sint heeft het veel te druk om nu langs te komen.

En dat het allemaal één grote poppenkast is! Argh!

Oké, dat laatste heb ik uiteraard niet gezegd, alleen maar heel, heel hard in mijn hoofd gegild.

‘Maar dit echt niet, hoor.’ Haar onderlip trilt en ik zie dat ze tegen de opkomende tranen vecht. ‘Dit was een ander geluid,’ klinkt haar benepen stemmetje.

Tegen al mijn principes in, omdat er al weken onrust heerst en ik ontzettend graag een poosje wil slapen, til ik mijn dekbed op. ‘Kruip er maar in, Jen. Alleen voor deze ene k...’ Ik ben nog niet uitgesproken of ze ligt al naast me. ‘...eer.’

‘Oké, alleen één keertje,’ zucht ze, terwijl ze zich met haar koude voetjes tegen me aan nestelt. ‘Tot Sinterklaas weer met de boot weg is.’

Ik druk een kus op Jenna’s blonde lokken en schuif een stukje naar achteren in het veel te grote, lege bed. ‘Nu lekker gaan slapen, oké?’

‘Oké,’ murmelt ze met haar duim in haar mond. Even later hoor ik aan haar ademhaling dat ze al is vertrokken, waarschijnlijk net zo moe als ik na de afgelopen weken.

Voor mijn gevoel slaap ik nog maar net als ik gebonk op de trap hoor. Jenna ligt half over me heen nog diep in slaap en door de donkere kamer werp ik een blik op de rode streepjes van mijn wekker.

Wat? 5.58? Het moet echt niet gekker worden!

Gefrustreerd wurm ik me onder Jenna vandaan om de slaapkamer uit te glippen en Liv in haar kraag te grijpen. Hoewel ze ruim twee jaar jonger is dan haar zus, is ze half zo bang en zenuwachtig niet. Nieuwsgierig en ondernemend, dat dan weer wel.

Als ik onderaan de trap kom, zie ik dat ze het licht in de kamer heeft aangedaan en tot mijn grote verbazing hoor ik: ‘Dank u Sintieklasje!’

Ik frons. Aangezien het vanavond pakjesavond is, hebben de meiden gisteravond hun schoen helemaal niet gezet.

Als ik de deur een stukje openduw, zie ik Liv bij de verwarming in een zee van schoenen en cadeaus zitten. Daartussen ligt het bezaaid met pepernoten en strooigoed. Mijn wenkbrauwen schieten tot aan mijn haargrens omhoog en ineens ben ik klaarwakker.

Hoe kan dit?

‘Mama? Kijk! Heel veel soenen,’ roept Liv opgewonden zodra ze me in het oog krijgt. ‘En snoep!’

‘Ik... eh... ik zie het, ja,’ stamel ik met een krakende slaapstem.

‘Jouw soenen zijn er ook.’ Een stralende lach komt me tegemoet.

Ook dat zie ik.

Shit, waar komt dit allemaal vandaan?

Als een razende beginnen mijn hersenen overuren te maken. Mijn ouders hebben een sleutel, maar die zouden dit nooit doen, toch? Mijn oude buurvrouwje van bijna tachtig heeft er ook een, maar die moppert altijd dat ze de hele decembermaand één groot commercieel drama vindt.

Mijn blik schiet naar de achterdeur, maar alles lijkt er – net als in de gang waar ik net doorheen ben gekomen – normaal uit te zien.

Ook Jenna verschijnt nu in de woonkamer en met een: ‘Zie je, ik zei toch dat ik wat hoorde?’ rent ze op Liv af zodra ze het schoenenspektakel vluchtig in zich heeft opgenomen. Op haar knieën laat ze zich naast haar zusje tussen de wirwar aan schoenen zakken.

‘Mama, kom dan!’ Stralend dribbelt Liv mijn kant op en ongeduldig trekt ze me aan mijn hand mee naar de explosie aan cadeautjes.

Jenna vist een pakje uit haar gymschoen en scheurt het cadeaupapier eraf. ‘Playmobil!’ roept ze blij.

In een omgevallen regenlaars van Liv, die op dit moment met haar kleine grijpgrage vingertjes een volgend pakje onder handen neemt, zie ik twee mandarijntjes en wat chocolademuntjes.

Aarzelend laat ik me op mijn knieën zakken.

‘Deze is groot!’ Liv schuift mijn hardloopschoen, die verstopt ligt onder een groot, zacht cadeau, mijn kant op.

Blijkbaar reageer ik niet snel genoeg – wat wel kan kloppen omdat het voelt alsof mijn verstand stilstaat van verbijstering – want Liv pakt het grote cadeau op en komt ermee op mijn schoot zitten. In één ruk scheurt ze het prachtige papier eraf. Een prachtige zachtroze sjaal komt tevoorschijn.

‘Ooo, die is lekker zacht, mama,’ merkt Jenna bewonderend op terwijl ze haar ene hand over de sjaal laat gaan en met de andere een paar pepernoten in haar mond propt. Al haar angst van vannacht is als sneeuw voor de zon verdwenen.

De meiden wikkelen de sjaal om mijn nek, terwijl ik maar niet kan stoppen met proberen te bevatten wie dit heeft geregeld.

Ineens valt mijn oog op een paar elegante zwarte pumps met hakken die minstens tien centimeter hoog zijn.

Op mijn blote knieën, in mijn slaapshirt en de sjaal nog om mijn nek, schuif ik door de pepernoten en resten cadeaupapier naar de pumps. Mijn hart bonkt in mijn borstkas, want... ik heb helemaal geen naaldhakken.

In een van de twee zwarte beauty's steekt een klein envelopje. Met trillende vingers maak ik het open en haal er een kaartje uit. Op de voorkant prijkt een rode roos en aan de binnenkant staat in een krachtig, maar mij onbekend handschrift geschreven:

Sara,

*Schoenen zijn er in dit huis genoeg,
voor op het strand, de sportschool of in de kroeg.
Maar tot mijn verbazing zat er daar geen één bij
die recht doet aan een prachtvrouw zoals jij.
Een groot hart, een glimlach, een lief gebaar,
altijd sta je voor een ander klaar
Deze Piet vindt je een ontzettend mooi mens,
een date met jou is dan ook zijn hartenwens.
Trek je mooiste jurk en deze naaldhakken aan,
dan zie je mij zaterdagavond voor je deur staan.
Groetjes van een smoorverliefde Piet*

*PS: Wie ik ben kan ik nog niet zeggen,
maar op pakjesavond zullen de Sint en ik een bezoekje bij jullie afleggen.*

Wat de...?

Perplex staar ik naar het kaartje in mijn hand. Dan gaat mijn blik naar mijn meisjes, die om me heen dolblij aan het spelen zijn met de uitgepakte presentjes. Een warm gevoel stroomt door me heen.

Een warm, maar behoorlijk nerveus gevoel.

Want plots ben ook ik voor het eerst sinds lange tijd weer zenuwachtig voor pakjesavond.